

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῇ ἑξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΝ ΗΜΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ?

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΙ ΑΒΔΕΛ ΚΑΔΕΡ.

Πῶς φαίνεται ὅτι κατάγεσαι ἐκ Συρίας, τόπου γυναικῶν θερμῶν, ἡδονικῶν ἀπολαύσεων καὶ χλιαροῦ κλίματος! Ἐπεθύμησες νὰ σφίγξης εἰς τὰς ἀγκῶνας σου ῥοδόσκαρον χαρουμάκι καὶ ἵνα τ' ἀπολαύσης ἔγινες ὁ κατὰ φαντασίαν Βασιλεὺς. Ἄλλ' ἔχεις καὶ ὀλίγον δίκαιον! Ὅπως κατήντησαν οἱ Βασιλεῖς, εἰς οὐδὲν ἄλλο τοὺς χρησιμεύουν οἱ θρόνοι καὶ τὰ στέμματα εἰμὴ ὡς ἄψυχοι μεσῖται τῶν πόθων καὶ τῶν ἡδονῶν των.

Πλὴν τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ φανταζώμεθα τὸν Ἕλληνα Βασιλέα; Αἱ νεώτεροι φυσιολογικαὶ σπουδαί, ἐφηρμοσμέναι ἐπὶ τῆς ἱστορίας, ἀνέγραψαν μεταξὺ τῶν συμπερασμάτων αὐτῶν ὅτι το αἶμα βασιλικῶν δυναστεϊῶν, ἕνεκα μὴ ἀνανεώσεως καὶ διασταυρώσεως αὐτοῦ, ἐπτώχυνε καὶ ἐφθάρη, οἱ δὲ τοῦ αἵματος αὐτοῦ βλαστοὶ ἐξ ἀνάγκης προκύπτουσι πτωχοὶ τὸ πνεῦμα, πτωχοὶ τὴν καρδίαν, πτωχοὶ τὰ νεῦρα. Ἀλλὰ σὲ, φιλήδονε Ἀβδὲλ Καδερ, ἀφοῦ τὸ γενεαλογικόν σου δένδρον δὲν ἔχει κρεμασμένους πολλοὺς ἐπὶ τῶν κλώνων του βασιλεῖς, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἀφροῦ ὀλίγων φιαλῶν καμπανίτου ἐσχηματίσθης μόνον κατὰ φαντασίαν βασιλεὺς, τοιαύτην ὤφειλες νὰ δημιουργήσης τὴν ἰδανικὴν σου Μεγαλειότητα, κενὴν, ματαίαν, ἀδιάρκον, ὕλιστικὴν, φαύλην σχεδόν; Θὰ εἴπης ὅτι ἦτο βλάστημα τοῦ καμπανίτου καὶ εἶχε τὴν λάμψιν, τὴν ἐπίδειξιν, τὴν ζαλὴν καὶ τὸ κενὸν ἐκείνου.

Πλὴν ἐγὼ, ὅστις νηφάλιος ἐξύπνισα καὶ ἀναγνοὺς τὸ ἄρθρον σου, εἶπα: Τί θάκανα, ἂν ἤμην βασιλεὺς, δύναμαι νομίζω νὰ σὲ κηρύξω ἐκπτωτον καὶ ἀναλάβω τὰ δικαιώματά σου.

* *

Ἄν ἤμην Βασιλεὺς; Ὅθ' ἔδωξα τὸ στέμμα καὶ τὴν πορφύραν μου, θὰ ἔπαιρνα εἰς χεῖρας σκήπτρον, θ' ἀνέβαινα τὸν θρόνον μου, περὶ αὐτὸν θὰ παρέτασσον τὴν αὐλήν μου· πρὸ αὐτοῦ θὰ ἔστηνα καθρέπτην καὶ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτὰ τὰ χρυσᾶ, αὐτὰ τὰ φτερά, αὐτὰ τὰ παράδοξα, θὰ ἔλεγα:

—Διατί στίλβω ὅλος ὡς νὰ ἤμην ἐκ χρυσοῦ εἰργασμένος, ὁ τόσο συνήθης ἐγὼ θνητός; Τί ζητοῦν αὐτοὶ περὶ ἐμὲ, σιδερωμένοι καὶ αὐτοὶ ὡς ἐγὼ, λαμποκοποῦντες ὡς ἂν ἦσαν ἄστρα, ἐγὼ δὲ ἥλιος; Βεβαίως! ἢ παρὰφρων εἰμαι καὶ αὐτὴ αὐτὴ παρὰφρόνων, παίζομεν δὲ τὸ αὐτὸ παιγνίδι ὅλοι μὲ τὸν πτωχόν μας ἐγκέφαλον, ἢ πράγματι εἰμαι τί ὄν ὑπερέχον, πρὸς ὃ δικαίως ὀφείλονται αὐταὶ αἱ ἐξωτερικαὶ τιμαὶ καὶ διακρίσεις.

Εἰμαι; Δὲν εἰμαι;

* *

Κάτω τοῦ θρόνου! Πέταγμα καὶ στέμμα καὶ ξίφος καὶ πόρπας καὶ μεγαλοσταύρους καὶ στολὴν πυροβολικοῦ καὶ διαδήμα! Ἐξω αὐτὰ τὰ κωδονοφόρα ἐπιπλα, τὰ ἐξωτερικῶς μὲν στίλβοντα, ἐσωτερικῶς δὲ πλήρη κοινοροῦ, τὰ λεγόμενα αὐλικοί. Θὰ ἐλάμβανον κοινοῦ ἀνθρώπου, οἷος εἰμαι, περίβολήν, θ' ἀπεσυρόμην εἰς ἀπομόνωσιν, θὰ ἐψάνα τὰ μέλη μου, θ' ἀνέκρινον τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ θὰ ἠρώτων: Εἰμαι λοιπὸν παρὰφρων; ἢ ἔχω ὑγιεῖς τὰς φρένας, ὅπως τὰς ἔχουν συνήθως οἱ ἀνθρώποι τοῦ κοινοῦ νοός; Καὶ ὅτε ἐπειθόμην περὶ τούτου, θὰ συνεπέρκρινον ὅτι αὐτὸ. τὸ νὰ ἴσταμαι ἐγὼ ἐπὶ θρόνου καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, αὐτὸ τὸ νὰ νομίζωμαι τῶν πολιτῶν ὁ πρῶτος καὶ ὡς τοιοῦτος νὰ τιμῶμαι, αὐτὸ, τὸ νὰ προστατεύωμαι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς πρόσωπον ἱερὸν, αὐτὸ, τὸ νὰ κηρύττωμαι ἀνεύθυνος, αὐτὸ τὸ ν' ἀναγράφωμαι εἰς τὸ Σύνταγμα ὡς ἀνώτατος ἄρχων, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, ὡς κεφαλὴ τῆς νομοθεσίας, κεφαλὴ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, κεφαλὴ τῆς Δικαιοσύνης, ὅλα αὐτὰ δι' ἐμὲ τὸν μὴ πράττοντα μὴδὲν τούτων εἶναι τύποι ἀπλοὶ καὶ συνθη-

και γυμναί, ὡς θυμίαμα ὅπερ προσφέρεται εἰς τὴν ἐκ δρυὸς εἰκόνα ἐνὸς ἁγίου καὶ τ' ἀμφιβόλου καταγωγῆς ὅσα του, ὡς τιμαὶ ἀποδιδόμεναι εἰς εἰκόνημα καλογῆρων πρὸς διαφύλαξιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ χολέρας, εὐλογίας ἢ διφθερίτιδος.

Ἄρα; ἡ θέσις μου εἶναι εἰρωνία τοῦ ἑαυτοῦ μου! ἄρα; ὁ θρόνος γελοιογραφία τοῦ προσώπου μου! Πῶς δύναμαι νὰ πολεμήσω ἐκείνην καὶ νὰ καταστρέψω αὐτήν;

Ἴδου μία σκέψις ἀξία βασιλέως.

* *

Μίαν ἡμέραν θὰ ἐκλείψωσιν οἱ Βασιλεῖς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ὅπως ἐξέλιπον τὰ θαύματα, αἱ μάχισσαι, αἱ νευρिकाὶ ἐπιδημίαι τοῦ μεσαιῶνος καὶ οἱ ἀλχημικοὶ οἱ μεταβάλλοντες τὰ ἀγενῆ μέταλλα εἰς χρυσόν!

Ἦσαν ἄλλοτε φόβητρα· εἶναι τώρα ἀθύρματα· καὶ ὁ συρμός τῶν ἀθυρμάτων δὲν διαρκεῖ πολὺ.

Ἄλλ' ἕως ὅτου ἐκλείψουν;

Πρέπει αὐτοὶ οἱ ἄλλοτε ἐπὶ ἀκμῆς μοναρχικοῦ θεσμοῦ ἔχοντες γελωτοποιοὺς εἰς τὰς αὐλὰς των νὰ καταντήσουν οἱ γελωτοποιοὶ τοῦ κόσμου; Νὰ δύνασαι, σὺ, φίλε Ἀβδὲλ Καδὲρ, νὰ τοὺς παίρνης ὅπως λέμε σ' τὸ μέγε, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ προστατεύσῃ αὐτοὺς, οὔτε τὸ ἱερόν των, οὔτε τὸ ἀνεύθυνόν των, οὔτε αὐτὸς κἂν ὁ ὑπομάρκαρχος κύριος Λιάπης μεθ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν του θέλησιν; Πρέπει νὰ πέσωσιν ὅχι ὅπως ἄλλοτε ἐπιπτον ὑπὸ τὸν σίδηρον τῆς λαιμητόμου, ὑπὸ τὸ αἶμα καὶ τὴν ἀγρίαν κατάραν τοῦ λαοῦ των, ἐν μέσῳ καπνῶν, ἐρειπίων, φασγάνων, ἐπαναστάσεων, ἀλλὰ νὰ σθῶσιν ὑπὸ τὸν κυανώτερον οὐρανόν, βασιλευσύνης πλήρους γαλήνης, καὶ μόνον τρικυμίαν νὰ ἔχωσι τὸν μέγαν, τὸν σατανικόν, τὸν ἄσβεστον γέλωτα τοῦ λαοῦ των; Πρέπει νὰ καταντήσουν οἱ Βασιλεῖς Δὲ Κάστροι;

Σὰς ἐρωτῶ, φίλτατε Ἀβδὲλ Καδὲρ, ἂν καὶ προβλέπω, ἄπιστε, ὅτι θὰ μ' εἰπῇς: ναί!

* *

Ἄλλ' ἐγὼ ὅστις φέρω τὸ ἔνδυμα ὅπερ ἐκυμάτισεν ἐπὶ τῶν ὀνομαστοτέρων βουνῶν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ἡ ποθεινότερα σημαῖα τῶν Δύο Κόσμων, ἄλλους διάτρεφω πόθους, ὅταν προβάλλω εἰς ἐμὲ τὴν σκανδαλώδη σου ἐρώτησιν:

— Ἄν ἡμῖν Βασιλεῖς;

Δὲν θὰ ἐπίστευα ἀλλοιωθεῖσαν τὴν φύσιν μου, λεπτυνθεῖσαν τὴν ἐπιδερμίδα, ἐξογκωθέντα τὸν ἐγκέφαλόν μου, οὐδὲ θὰ μετέβαλλον τὴν καρδίαν μου εἰς θεάτρον μαχῶν φαντασίας καὶ κάλλους, πνευματωδῶν ποτῶν καὶ πότων χαρμενῶν· ἀλλὰ θὰ ἔλεγα: ἔχῃ δὲν εἶμαι κατὰ φύσιν ὁ πρῶτος ἐδῶ τοῦ Βασιλείου μου ἄνθρωπος, ὅς γίνω λοιπὸν κατὰ θέλησιν. Εἴτε πιστεύω εἰς ἀθανασία, εἴτε δυσπιστῶ, ἀφοῦ ἀπαξ ζῶ, ὥφειλον νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς ἐκείνων οἵτινες μὲ τιμῶσιν ὡς ἀρχηγόν των. Καὶ τί ἡδυνάμην νὰ θέλω ὡς Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος; Ὡς Βασιλεὺς τοῦ τόπου ὅπου ἐβλάστησαν ὅλα τὰ ἰδανικά, τοῦ οὐρανοῦ ὅστις ἐστεφάνωσε ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα, τῆς ἀτμοσφαίρας ἣν ἀνέπνευσε καὶ ἐξωραίσθη τὸ παγκόσμιον κάλλος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τί δὲν ἡδυνάμην νὰ θέλω;

Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς ποιητής! Ὁχι ποιητής ὁμοιοκαταληξίων, ἀλλὰ ποιητής μεγάλων πόθων καὶ μεγάλων

ἰδεῶν! Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς ἐπαναστάτης! Θὰ ἀνέτρεπα τὸ κακὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἐνεθρόνιζον τὸ καλόν. Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς μεταρρυθμιστής· δὲν θ' ἄφινα τὰ νερὰ νὰ σήκωνται, θὰ τὰ ἐτάραττον ἐγὼ μόνος μου. Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς δίκαιος· θὰ ἐρρίπτα ὅκτῳ ὑπουργεῖα ἕως ὅτου ἐξώσω ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Θεμίδος τοὺς φαύλους, τοὺς ἀνικάνους, τοὺς δωροδοκουμένους καὶ ἕως ὅτου κατάρθουν ἡ δικαιοσύνη νὰ ἀπονέμηται ἀσφαλῶς, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου ταχέως. Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς εὐορκος, δὲν θ' ἄφινα ἀγρίους χωροφύλακας, ἀγριώτερα μεταβατικά, ἀπλήστους εἰσπράκτορας, θηρία κλητῆρας νὰ οὐρῶσιν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ μου στέμματος, εἰσάγοντες αὐτοὶ τὴν δεσποτεῖαν ἐπ' ἐμὲ τὸν συνταγματικὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἡμῖν οὐδὲ στιγμὴν βασιλεὺς ἐὰν δὲν ἐξησφαλίζον ἐκείνην τὴν κυβερνήσιν εἰς τὸ πλευρόν μου ἥτις θὰ ἐξερρίζω καὶ τὴν τελευταίαν αὐθαιρεσίαν. Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς τίμιος καὶ θ' ἀπῆττον πάντα τὰ ὄργανά μου νὰ εἶναι τίμιοι. Δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω Βασιλέα διορίζοντα ὑπουργοὺς καὶ λειτουργοὺς καὶ ἀντιπροσώπους ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, διὰ τῆς ὑπογραφῆς του, ἀνθρώπους κλέπτας, ψεύστας, ἀπατεῶνας, ἀχαρακτηριστούς! Θὰ ἡμῖν Βασιλεὺς φιλοτέχνης, καὶ θὰ ἐπροσπάτευα τὰς ὥραιας τέχνας, διότι ἐν τῇ νηπιότητι αὐτῶν ἔχουν ἀνάγκην ἡγεμονικῆς προστασίας!

Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς ἠθικός, διότι ἀλλοίμονον! εἰς τὰ μικρὰ κράτη ὅταν ὑποβόσκη ἐν αὐτοῖς ἡ διαφθορά. Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς ἐλευθέριος, διὰ νὰ δύναμαι νὰ λέγω ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ μάγειρός μου εἴμεθα δύο ὄντα ὀλίγον διαφορετικά. Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς ἐργατικός, διὰ νὰ μὴν ἔχη κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι εἶμαι ἐπαίτης ζῶν ἐκ τοῦ ἰδρώτος τοῦ λαοῦ. Θὰ ἐτασσόμην ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς ὁργανώσεως διὰ νὰ δύναται νὰ λέγῃ ὁ τόπος, ὅταν ἐγὼ ἐκλείψω ἀπὸ τῆς παγκοσμίου κοινίστρας: «Αὐτὸ εἶναι ἔργον τοῦ Βασιλέως μας. Ἐκεῖνο ἦτο ἀδύνατον νὰ γείνη χωρὶς τοῦ Βασιλέως μας.» Θὰ ἡμῖν βασιλεὺς προοδευτικός διὰ νὰ συνενώσω τὰ ἔτη τῆς βασιλείας μου μὲ τὰ ἔτη τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ τόπου, ἵνα δυνηθῇ νὰ γράψῃ ἡ ἱστορία: «ἐπὶ Γεωργίου» κύτταξε τί λέγω: «ἐπὶ Φουστανελλᾶ ἢ Ἑλλάς κτλ.»

* *

Ἴδου, ἀγαπητὲ Ἀβδὲλ Καδὲρ, πῶς θ' ἀπεπειρώμην νὰ διαφυλάξω τὸ διάδημα καὶ τὸ στέμμα μου ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἀνήκοντα εἰς βασιλέα θεάτρου ἢ βασιλέα μασκαρεμένον.

Φουστανελλᾶς.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας δὲν λαμβάνουσι φύλλον ἕνεκα ἀλλαγῆς κατοικίας παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀναγγείλωσι τὰς διευθύνσεις των σαφεῖς.

Ἄν ξεύρετε μὲ τί ἀντημεῖφθη ἡ κεφαλὴ τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως Πατριάρχου Γρη-